

➔ Од пограничног града до европске метрополе

Едукативни календар Урбанистичког завода града Београда за 2007. годину

Изложбе најлепших новогодишњих календара и честитки, које организују Агенција Publicite SDM и Музеј Војводине у Новом Саду, које потом гостују у Суботици и Београду (New Moment Ideas Gallery), сведоче да у Србији постоје наручиоци и ствараоци који су спремни да представе своја дела на овај начин, а потом и да их валоризују на једној оваквој смотри. Сложене економске прилике, транзиција,

**ИЗЛОЖБА
НОВОГОДИШЊИХ КАЛЕНДАРА
И
ИЗЛОЖБА
НОВОГОДИШЊИХ ЧЕСТИТКИ**

као и низ других потешкоћа, учиниле су да календари, а посебно они едукативног типа, нестану са сцене. На срећу, велике грађевинске, фармацеутске, хемијске, спортске или банкарске куће, у својим маркетиншким стратегијама (сада већ годинама) придају важност овом средству промоције и комуникације на тржишту.

Едукативни календар Урбанистичког завода Београда за 2007. годину, под насловом «Од пограничног града до европске метрополе» (који се бави историјом урбанистичког развоја Београда од 1867. године до данас), квалитетом и занимљивошћу се изборио за своје место на овој изложби.

Трудили смо се да остваримо највећи ниво у продукцији, чему је допринео креативни и стваралачки однос у троуглу: наручилац – аутор – реализатор.

■ мр Марга Вукотић Лазар

→ Маре Јанакова Грујић Архитекта Драгутин Маслаћ (1875-1937)

Издавач: Центар ВАМ, Београд 2006

→ Пред нама је најновија монографска публикација издавачке куће »Центар ВАМ«. Посвећена је животу и делу једног од данас готово заборављених али истакнутих српских градитеља из периода прекретнице 19. и 20. века, архитекти Драгутину Маслаћу. Сасвим безразложно, овај неимар и његов опус до данас нису наишли на адекватан третман у нашој стручној публицистици, те ова монографија представља први целовити и синтетички подухват у контексту ревалоризације ове теме.

Драгутин Маслаћ (1875, с. Папратиште – 1937, Београд) је српско-минхенски ђак. Живео је и радио у Београду, а врло често је био ангажован и на изградњи јавних објеката широм тадашње државе. Био је један од оснивача Удружења српских инжењера и архитеката као и међуратног Клуба архитеката. Он је, такође, оснивач и председник техничког предузећа „Пионир“ и један од иницијатора пројектантског бироа „Феникс“. Запажен значај има и његова писана критичка делатност, по којој се убраја у истакнуте носиоце архитектонске мисли предмодернистичког доба у Србији. Готово читав радни век провео је као активан пројектант у архитектонском одељењу Министарства грађевина, а у последњим годинама и као шеф-инспектор Архитектонског одељења.

У његова најзначајнија дела убрајају се: зграда Среског начелства и суда у Прокупљу (1907-1911), пројекти за Цветни трг у Београду (са В. Поповићем, 1910), зграда Гимназије у Чачку (1911-1926), Дом ученица у Крунској улици у Београду (1911), пројекат Маузолеја-капеле на острву Виду (1915), Палата др Драгомира Николића у ул. Српских владара у Београду, Ристићева палата у Скопљу (1925-27), Замак на Хисару код Прокупља (1928-29), Црква св. Ђорђа на Чукаричкој падини у Београду (са В. Андросовим, 1928-32), комплекс са црквом св. Николе и две виле у селу Шилопају на Руднику (1935-1939).

Књига се састоји од тринаест тематских јединица. Након уводног дела и биографије, следи богат преглед Маслаћевог архитектонског стваралаштва. Затим следи поглавље о писаној критичарској делатности на које се надовезују и три репринтована Маслаћева текста («Дом Народног представништва», «Скице за зграду Монополске управе» и «Две зграде архитекте Димитрија Лека»). Текстом «Улога архитекте Драгутина Маслаћа у српској архитектури» блиско се расветљава учинак овог градитеља на свеукупној архитектонској сцени српског и београдског поднебља и резимира карактер његовог архитектонског и писаног стваралаштва. Следе: закључна разматрања на енглеском језику, каталог радова, две топографске карте Маслаћевих објеката (на подручју Београда и на подручју Србије), списак коришћене литературе, списак скраћеница, порекло илустрација и посебна напомена.

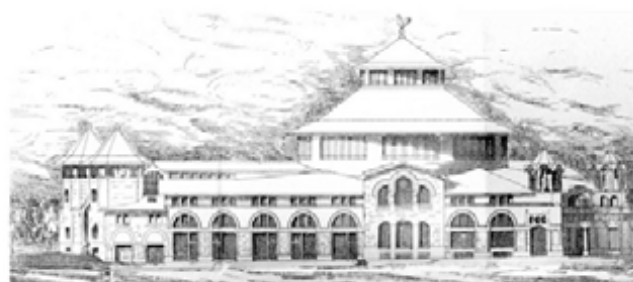
Монографија је формата Б5 и обима 116 страна. Рађена на квалитетном папиру и садржи 101 црно-белу илустрацију.

■ Библиотека

Маре Јанакова Грујић

Архитекта
Драгутин Маслаћ
(1875-1937)

➔ Награда „Ранко Радовић”

Награда која носи име проф. др Ранка Радовића (Подгорица, 1935. - Београд, 2005.) основана је са циљем да подстиче, развија и афирмише критичко-теоријску мисао у области архитектуре и архитектонског стваралаштва.

Оснивач награде је «Удружење ликовних уметника примењене уметности и дизајна Србије» (УЛУПУДС) док су Суоснивачи: Архитектонски факултет у Београду, Архитектонски одсек Техничког факултета у Новом Саду, Институт за архитектуру и урбанизам Србије (ИАУС), Задужбина Илије Милосављевића Коларца и као стални медијски спонзор Радио телевизија Србије.

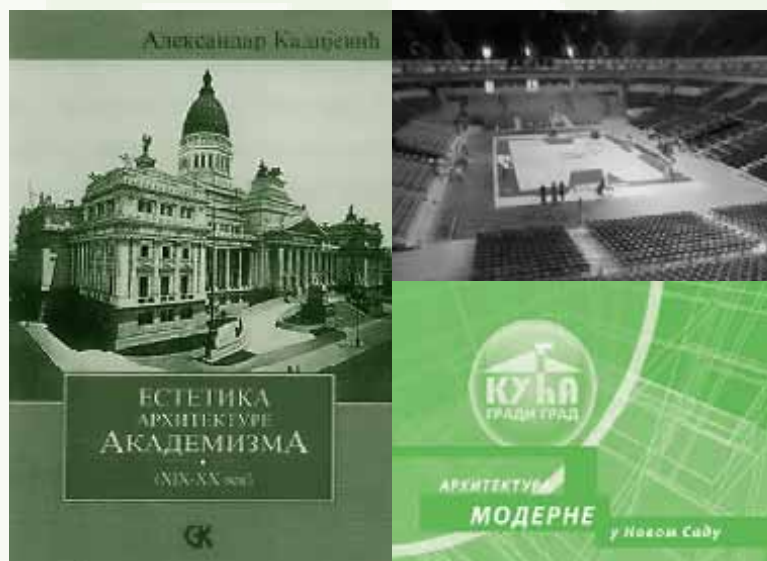
Спектар делатности у култури и уметничким областима које покрива Оснивач УЛУПУДС у потпуности је у складу са вишестраним стваралачким радом архитекте Ранка Радовића, који је био не само професор на више Универзитета у земљи и иностранству, предавач на јавним трибинама, него и пројектант, писац књига и текстова о архитектури, аутор ТВ серија о архитектури и граду у оквиру Образовног програма, графичар и сликар.

Награда се додељује годишње, за све области у којима је он оставио дубоког трага и то за:

- критичко-теоријске текстове о архитектури, урбанизму и граду, објављене у претходној календарској години као и у текућој години до датума доделе награде, и то за најбољу критику, есеј, књигу, предавање и писану реч уопште;
- телевизијске емисије, изложбе или мултимедијалне презентације и
- најзначајније реализовано архитектонско дело.

У протеклој 2005/2006. години због тада важећег Правилника прва и друга ставка су биле спојене, међутим, ипак се указала потреба да се доделе три награде, што ће од 2007. године бити и пракса, а у складу са новоусвојеним Правилником - три независна жирија ће одлучивати о свим наградама. Према истом Правилнику, Награда која носи име архитекте и професора Ранка Радовића, ће бити међународног карактера. На конгресу у Женеви, у септембру месецу 2006. године, Међународна федерација за урбанизам и становање (IFHP) чији је бирани Председник у више мандата био професор и архитекта Ранко Радовић, једногласно је одлучила да Међународну награду за студентске радове, као и филм и видео остварења о архитектури и граду, назове именом Ранка Радовића.

Овогодишњи Одбор (Жири) је радио у саставу: мр Марта Вукотић Лазар (председник), др Мила Пуцар, проф. др Мирјана Ротер Благојевић, др Дарко Реба, проф. др Живојин Бата Карапешкић, мр Бранка Гугољ и др Мирјана Поповић-Радовић, супруга професора Ранка Радовића, одлучио је да награду за теријске текстове и мултимедијалне презентације равноправно поделе: **проф. др Александар Кадиевић** за књигу «Естетика архитектуре академизма (XIX-XX век) и аутори емисије ТВ Нови Сад «Кућа гради град- Архитектура модерне у Новом Саду»: **архитекта Радоња Дабетић и историчар уметности Владимир Митровић**. Награда за реализовано архитектонско дело припала је **архитекти Влади Славици**, за мултифункционални објекат «Београдска арена», а признање је доделио жири у саставу: архитекта

Милица Радосављевић (председник), архитекта Слободан Јовановић и историчар уметности мр Дијана Милашиновић-Марић. Награда је свечано уручена у четвртак, 21. децембра 2006. године у 13:00 часова у Малој Сали «Коларца» и састоји се из повеље, коју је дизајнирао Зоран Лончар, плакете, дело вајара Михаила Млинара и новчаног износа.

Дизајнерски и вајарски осмишљени уметнички радови дело су креативних младих уметника, чланова УЛУПУДС-а, који су се својим радом и сами укључили у заједнички уметнички чин, оваллоћен у Награди, чин прожимања свих уметности, који је проф. др Радовић поштовао и подстицао код својих сарадника.

■ Библиотека